DEN RØDE KRIG

Ungsocialistisk Organ

Nr. 10.	20 Øre pr. Nr. I Udlandet 20 Øre.	Oktober 1920.	200 Øre aarlig. I Provinsen 225 Øre.	3. Aargang.

Den kapitalistiske Kultur.

Krig, Pest, Kors, Nød, Savn! Arbejdere, kast det kapitalistiske Aag af Jer.

Den pukkelløse Kamel.

I „Socialisten"'s Septembernummer skriver F. Traugott Nielsen i et trøsterigt Svar til Har. Jensens triste Valgbetragtninger i Augustnummeret nogle Betragtninger, som ei saa værdifulde, at de fortjener at citeres, særlig da det iader til at være Socialdemokratiets Fremtidsplaner, som her fremføres, Planer som skal føre til en for parlamentarisk Sukces nødvendig Vækst af „Partiet", d. v. s. den Flok af Stemmekvæg, der som skrevet staar i Har. Jensens Artikel „har Evne til at sluge de største Kameler uden at faa Forstoppelse." — Det er „os Arbejdere", som har den Evne, erhvervet ved Træning.

Men for at denne Nedslugning kan foretages af det ny, mindre øvede Kvæg, som Faareklipperne nu skal søge at indfange til Folden, vil man skride til den alvorlige Operation at skære Pukkelen af den socialdemokratiske Kamel.

Jeg citerer nu ordret September-Socialisten: „Befriede fra den aandelige Pukkel, som forudfattede Meninger er, maa vore Agitatorer træde frem for Bønderne, vise den unge Gaardejer o. s. v. og de bedre stillede Landmænd ..., at Socialdemokratiet er enhver Arbejders Parti, hvad enten han arbejder for sig selv eller for andre." Og i Forvejen i samme Artikel er det paavist, at denne „aandelige Pukkel", som har gjort det saa svært for de stakkels agiterende Kameler at gaa i de unge Gaardejere og de bedre stillede Landmænd — disse „forudfattede Meninger" — det staar der med rene Ord — er de socialistiske Idéer. Der staar: man maa „aabent erkende, at den theoretiske Socialisme ikke var praktikabel". „I Realiteten har man jo forlængst opgivet at gennemføre den socialistiske Statsorden, da Samfundet som bekendt ikke er „modent" dertil. Alle gamle, erfarne Partiledere i de forskellige Lande hævder dette, „Idéerne har spillet Fallit overfor Virkeligheden". „Vi er jo alle Mennesker og tager, hvad vi kan faa".

Ja velbekomme de unge Gaardejere. Det er jo muligt, skønt jeg knap tror de er saa dumme, at de sluger den saaledes forvandlede Kamel, i den Tro at den er et Faar.

„Socialisten" mener, at „den nuværende socialdemokratiske Vælgerhær er sikkert saa kultiveret", at den sluger Dyret, „uden at reagere". Men det turde dog være et Spørgsmaal, om ikke Arbejderne — de som ikke „arbejder for sig selv", — dog ikke skulde vaagne af deres dybe socialdemokratiske „Kultur", ved den forandrede Brægen. Agitationsdyret for Fremtiden skal frembringe til Fryd for de „Arbejdere", som sidder paa deres Gaarde og „arbejder for sig selv".

Thi Bræget er nemlig det eneste, Arbejderne hidtil har faaet, saa Lyden kender de saa godt, at det turde være risikabelt med Forandringen.

Den „aandelige Pukkel", som Socialdemokratiet hidtil har blæret sig med, indeholdt kun Vind, saa det var meget fornuftigt at de lader den gaa. I vore praktiske Tider er nogle usle socialistiske Idéer ikke meget værd, naar man skal ud og hverve unge Gaardejere til Stemmehæren.

Carlé.

Gudsdyrkelse.

Der findes endnu Mennesker, som ikke kan leve Livet uden en Gud. Denne Gud skifter Form eller Skikkelse alt efter Menneskets Fantasi og Indbildning. Det er saa let og behageligt at opstaple et Gudsbilled, at overlade alt til denne, den alvidende og algode; thi der bliver da ikke mere tilbage for os selv at gøre, end at tro paa denne algode Guds Villie.

„Man skaber Guder, hvis man sætter Mennesket alt for højt, hvad der for Menneskehedens Fremtid altid er en stor Ulykke.

Blot Gerningerne, fra hvem de end maa udgaa, bør undersøges, lovprises eller fordømmes; man lovpriser dem, for at de maa blive gentagne, hvis de synes at befordre alles fælles Vel, man kritiserer dem, fordi de ikke bør gentages, hvis man anser dem skadelige for det almenes Vel."

Disse Ord af Francisco Ferrer bør vor Tids Revolutonære tage sig ad notam. At undersøge Handlingerne, i Stedet for kritiskt at godkende og ophøje alle Slags Mennesker til Herskere og Guder. Det er ikke saa meget deres egen Fortjeneste, deres personlige Upaaklagelighed og for Menneskehedens Vel øvede Gerninger der kanoniseres, men de andres Dumhed og Mangel paa kritisk Sans og Dømmekraft.

Det ene Bluf større end det andet, tages for god, det gælder ikke saa meget Ærlighed, og for Menneskeheden gavnlige Handlinger for disse Individer, som til Skade for det almenes Vel lader sig ophøje til Guder.

En lille Episode, fortalt fra 3die Internationales Kongres i Moskva, kan være god til at belyse Forholdet mellem Mennesker og Guder.

En japansk Delegeret var gaaet 500 engelske Mile paa sin Fod for at naa frem, og naaede endelig Slutningsmødet. Paa Spørgsmaalet: Han fik vel Bifald? svaredes: Aah nej. Det er saa selvfølgeligt.

Men da Lenin kom til Aabningen af samme Kongres fortælles

det: Han blev modtaget med en Storm af Bifald, der ingen Ende vilde tage. Folk var gale, simpelthen gale.

Et glimrende Bevis paa Autoritetsdyrkelse, paa Gudsdyrkelse.

Thi, hvad var disse højt lovpriste Autoriteter, deres Jernvilie og Jerndiktatur, uden de fordringsløse, selvfornægtende, alt opofrende Individer? Ser I ikke at det er paa deres Bekostning, at nogle faa andre i Partiets hellige Navn ophøjes til Guder?

Historien er en Række af Beviser for, hvordan Menneskene er gaaet til Grunde for deres Guder; blindt har overladt sig til disse, underordnet sig deres Magt, indbildt eller virkelig.

En frugtesløs Kamp er blevet ført, ikke for Forbedring af det store hele; men for at befæste Gudens Magt og Herlighed. Og hvilket er Følgerne? Har der ikke altid været Mennesker, der er villige til at tage Menneskemasserne i sin Tjeneste for at befæste sin egen Magt og Guddommelighed? Saadan kommer det til at vedblive, til vi selv bryder denne Underkastelseslyst.

Belært om den Skade, og den Lidelse, som Fortidens Afgudsbilleder og den jødiske Gud har paadraget Menneskene, har man fundet for godt, mere og mere at frigøre sig fra deres Indflydelse. Men hvor langt er vi naaet gennem denne Frigørelse, som kostede saa mange Ofre? Har det ikke været forgæves, hvis vi ikke derigennem har lært at forstaa, at det ikke saa meget kommer an paa at frigøre sig fra en enkelt, hvis man allerede i næste Øjeblik er villig at kaare en ny Hersker, en ny Gud, og derved anerkender sin egen Uformuenhed til selvstændig Handling.

Ned med Guderne af Ler og Kød!

Eva Manus.

Den internationale antimilitaristiske Konference i Holland.

Fra den 6. til 9. August blev der afholdt en international antimilitaristisk Konference i Haag, der er nedsat for at forberede Afholdelsen af en international antimilitaristisk Kongres. Der var mødt Delegerede fra Belgien, Danmark, Tyskland og Holland. Den Delegerede fra Danmark repræsenterede de Ungsocialistisk Forbund, Fagoppositionens Sammenslutning og Landorganisationen for konsekv. Militærnægtere.

De franske, svenske, østerrigske Delegerede var forhindret i at komme til Stede paa Grund af Pasvanskeligheder. England havde intet meddelt om Repræsentation.

Formanden for det hollandske Udvalg, Dr. Liegt, aabnede Konferencen og gav en historisk Oversigt over den hollandske antimilitære Bevægelse. Han pegede paa, at det største Arbejde for denne Sag var udført af Domela Nieuwenhuis. Af Beretningen fremgik, at Udvalget nu staar i Forbindelse med Belgien, Bulgarien, Danmark, Tyskland, England, Frankrig, Italien, Norge, Østrig, Spanien, Sveits, Sverige, Amerika, Australien og Mexiko.

Mundtlige eller skriftlige Beretninger fremkom fra de forskellige Lande.

En Principerklæring blev fremsat af den hollandske I. A. M. V.s af følgende Ordlyd:

„I Erkendelse af at Militarismen er den største Forbrydelse, der af Staten opretholdes med Vold, Tvang, vender vi os som Antimilitarister til principiel Kamp imod den, saavel individuelt som organiseret, brugende ethvert Middel i denne Sags Tjeneste.

Konstaterende at Militarismen er en nødvendig Følge af Kapitalismen og uvægerlig vil føre til Imperialisme, og idet vort Samfundssystem i Kraft af sit Rovprincip har ført og vil føre til organiseret Massemord, (medens Kapitalismens agressive Holdning overfor den opvoksende Kommunisme ægger den til Vaabenforsvar og Acceptering af Militarismens System) holder I. A. M. V. det for nødvendigt at fastslaa, at Antimilitarisme er Antikapitalisme.

Dermed er sagt, at man tager absolut Afstand fra Bourgeoisipacifisme og Socialpatriotisme.

Enhver Anarkist, Kristen Socialist, eller Kommunist, der vil føre en principiel Kamp mod Militarismen er velkommen i vore Rækker.

Medlemmer af I. A. M. V. stiller sig til Maal, at fremhæve den uredelige og usædelige Karakter ved Militarismen, og klarlægge dens Forbindelse med Kapitalismen, samt ægge til Kamp mod den.

Enhver som kæmper for et menneskeværdig Samfund, hvorved Fordelingen og Administrationen redelig bliver ordnet, for disse skal det gøres klart naar de stiller sig direkte eller indirekte i Militarismens Tjeneste, at de derved systematisk modarbejder disse Maal.

Særlig lægges der Vægt paa, at Fagorganisationerne skal føre den antimilitariske Aktion ved kombineret Generalstrejke og Massemilitærnægtelse og derved bryde de Herskendes Magt."

Konferencen besluttede at oprette det „Internationale Antimilitaristiske Bureau". Dette Bureau skulde overdrages Ledelsen og Ordningen af den internationale Kongres.

Regler for Tilslutning til den internationale Organisation drøftedes og vedtoges. For Danmarks Vedkommende blev Kontingentet fastsat til 6 Kr. pr. Medlem og Aar + 25 Kr. som Tilskud af Foreningen pr Aar.

Som Tidspunkt for Afholdelse af den store internationale Kongres fastsattes Paasken den 3die April 1921.

Paa den offentlige Del af Kongressen vilde Fru Henriette Roland-Holst tale om Militarisme og Klassekamp; C. J. Bjorklund (Sverige) om Militarismen og Fagbevægelsen: Huchet (England) om Militarismen og Kirken.

Man besluttede at afholde i de tilsluttede Lande hvert Aar en antimilitaristisk Demonstration den 1. August, Dagen for Verdenskrigens Udbrud.

Videre opfordredes alle Arbejdere til ved en eventuel Mobilisering af Vesteuropa og Amerika mod Sovjet-Rusland, at besvare denne med General- og Militærstrejke.

Foreninger eller enkelte Personer, der ønsker at blive Medlemmer af den antimilitære Internationale, kan pr. Brev meddele sig til Bureauets Repræsentant i Danmark under Adr.: Læsestuen, Vesselsgade 7 St., København.

Internationale.

Af I. I. Ipsen.

II.

(Sluttet.)

I den foregaaende Artikel fremhævedes at et Internationale kun kan bygges paa en international Idé som tillader lokal Frihed, og at saadan Idé har Arbejderne overalt i Lønarbejdets Afskaffelse, ligesom Kapitalisterne har deres internationale Idé i Arbejdstvang under Lønnen. Men i Stedet for at holde sig til et saadant i alle Lande let forstaaeligt Program, har man forsøgt at lave et socialdemokratisk Internationale, bygget paa det mest indviklede og forvirrede af alt: Politik, paa noget som er forskelligt fra Grænse til Grænse og umuligt at samle Arbejderne om. Resultatet er blevet, at Kapitalisternes Internationale bestaar, men Arbejdernes bestaar ikke.

Der er altsaa to Ting at lægge Vægt paa. Den ene er Idéen; Arbejderne maa lære at sige: Vi vil ikke være politiserende Socialdemokrater, vi vil være revolutionære Socialister med et internationalt Maal: Arbejdets Frigørelse fra Løntvangen. Lønnen skal ikke lovgives, den skal afskaffes. Den anden Ting er lokal Frihed; Arbejderne maa sige: Vi vil ikke regeres af Kapitalisternes Centralorganisation, af den Stat som allevegne er Udbytternes Magt over de Udbyttede, Pengenes over Arbejdet, men vi vil frem til Kommunen, til Sognet — I maa gerne tale Russisk og sige Sovjet — med baade nationalt og internationalt Samarbejde.

Her kommer vi til den tilsyneladende Vanskelighed som Socialdemokraterne møder med et dumt Grin, men som intelligente Mennesker gerne skulde undersøge lidt nærmere: Kan Decentralisationen gennemføres imod den socialdemokratisk-kapitalistiske Politistat?

Herpaa er der mange gode Svar.

For det første er Statsidéen historisk set forældet og løbet ud i det som de allierede Statstilhængere med et misforstaaet Ord kalder „Anarki". Lad os hellere sige at Staten er nationalt og internationalt Slagsmaal. Dens organiserede Orden er organiseret Uorden, Produktion er ikke ... Fællesskab men alles Haan... mod alle; Staten er ikke Fre... Krig. Og den holder ... Flertallet tror paa den. ... falder den saa snart den ... Dumhed ophører at være ... men sandsynligvis meget før ... som det er en Kendsgern... Revolutionerne ha... drig ventet paa F... let. Skulde vi vente paa ... mokraterne, vilde det og... lange Udsigter. En revo... Tanke sejrer tværtimod al... Trods af Flertallet; den har ... det lige fra „Utopisterne" k... sagde at Jorden gik rundt, ... Flertallet fanatisk benægtede ... de nu kommer og siger at ... ikke med nogen som helst Re... hører Staterne. Vi behøver ... at have Socialdemokraterne ... for en skønne Dag har alle M... sker opdaget at Statens Død ... er nær. Vi behøver ikke at ... stes fordi vi er de faa; I... har aldrig gjort T... til sin Herre.

Vi behøver heller ikke at ... lere over Vanskelighederne ... skabe det Nye; det er nok at ... Nye er Tidens Idé, at det ligg... Luften, og derom er der in... Tvivl, for Hylet over den nuvæ... de Produktionsmaades Umulig... er lige kraftig fra alle Sider. ... dertil kommer at selve den re... tionære Decentralisationside... øger Udsigterne til den Enig... som naturligvis er værd at ... med, selv om den kan undvære... Den lokale Frihed har allere... mange Tilhængere som blot ... høver et Stød frem i Udvikl... for at blive helt klare over ... nuværende Statscentralisat... Jammerlighed. Derimod vil ... være langt vanskeligere at sk... Stemning for en centraliseret ... volution, saadan som Russerne ... forsøgt det — interessant ... Samarbejde med de jødisk... nationale, som der vistnok ... Grund til at lære af end til at ... de ud paa.

Ligger der desuden ikke et ... gerpeg deri at Revolutionerne ... begynder lokalt, og at de g... Stykker saa snart de vende... bage til den gamle Centralist... form? Den store franske R... tion var sejrrig lige indtil de ... løb sammen i Paris; og den ... russiske fra vore egne Dage ... at skulle gaa under ved at ... stiger den til Hovedet i M... saa det ender i Apopleksi i ... for i en Blodfornyelse rund... Legemet. Alt gaar slet ... Øjeblik Revolutionerne allier... med Staten; Pengemekanis... ver atter Regering, og ing... kan betale sig, Produkti... ger af, der opstaar Bol... Dyrtid, man pisker Befolk... med nyt Tvangsarbejde, ny... ter og ny Militarisme — Rev... nen er kort i Grøften. Dersom ... vilde studere deres egen ... maatte de i det mindste kunne ... at alt hvad Staten arbejder ... gaar elendigt; Jernbanerne ... Underskud, Kjøbenhavns soci... mokratiske Kommunalbestyr...

kan ikke en Gang drive den Smule Sporvognslinjer uden Tab, Landmændene klager, Industriarbejderne strejker, den offentlige Gæld vokser og Fængslerne er overfyldte. Alt dette kan Folk i Virkeligheden ogsaa meget godt se, men de kan ikke drage den naturlige Slutning, at saa maa Statsmaskineriet bort og lokalt Selvstyre sættes i Stedet.

Men nu hører vi den Indvending: *Hvordan* skal det kunne lade sig *gøre?* Akkurat som om et sygt Menneske vilde sige: Hvordan skal jeg kunne leve uden min Sygdom?

For det første kommer der en Overgang, og den bliver vistnok det værste. For det andet kan man roligt lade Menneskene om at finde ud af hvordan de skal indrette sig, naar de endelig har opdaget at de har indrettet sig forkert; galere end det er for Øjeblikket kan det i hvert Fald ikke blive, saa der er i og for sig ingen Ting at risikere. For det tredje, hvad risikerer Flertallet? De har jo overhovedet ikke andet at risikere end Tvangsarbejdet og en sølle Ugeløn som lige er til at leve af. Og for det fjerde, at spørge om de andre vil tillade Revolutionen, er den rene Fejghed. *Her er* ikke noget at spørge om; de skal. Tag f. Eks. Husejerne; der blev sagt allerede paa Kongressen i Basel i 1869, at enhver Ejer som udlejer en Ejendom, viser dermed at han ikke behøver den — hvad Djævelen skal man saa spørge ham om? Han har jo ikke noget at gøre i en Ejendom som han ingen Brug har for? Socialdemokraternes Førere, og de andre Kapitalister siger, at man i det mindste skal gi' den Mand Erstatning. Ja saadan snakker de Ræve for de Gæs. Husejeren, som maaske ejer en hel Gade og personlig ikke kan brede sig i mere end et Par store Lejligheder, skal altsaa betales for at opgive noget han ikke behøver? Det er socialdemokratisk Statsvanvid at tage den Herre under Armene. Og disse Socialdemokrater vil Arbejderne overlade at løse Boligspørgsmaalet?

Det er en Selvfølge at man ikke skal spørge hverken de andres eller sin egen Overklasse om man maa faa Lov til at gøre Revolution. Den spørger jo ikke om den maa faa Lov til at tvangsregere os. Lige for lige. For Resten behøver vi heller ikke dens Tilladelse; læg Mærke til at i Rusland gled Overklassen sagte paa Halen, og det hjalp den ikke det mindste at den havde haft Kirke, Militær, Politi og Domstole paa sin Side. Det er ikke nær saa meget Overklassen der er i Vejen for Revolutionen som den konservative Arbejderklasse; men ogsaa den kan altsaa undværes, om vi tør tro paa Erfaringene. Det var et lille Mindretal der skabte den russiske Revolution, som det var et Mindretal der skabte den franske godt et Hundrede Aar tidligere; de andre vaagnede op omtrent som Jeppe paa Bjerget da han befandt sig i Baronens Seng. Overklassen er i hvert Fald aldrig bleven spurgt ved nogen Revolution, og dermed bortfalder hele den socialdemokratiske Ekspropriationsteori med dens Erstatninger til Godsejere og Husejere.

Jamen Udlandet, vil man indvende. Faar vi Lov for vore Naboer?

Hertil er at sige, at jo mindre vi er, desto sandsynligere er det at der ingen Indskriden finder Sted fra den Kant, og da er den lokale Revolution jo netop at foretrække for den internationale. Vi har skilt os af med Island, solgt de vestindiske Øer, og Færøerne gaar forhaabentlig snart samme Vej; hvad skulde Udlandet da have imod at f. Eks. Bornholmerne oprettede et kommunistisk Samfund i Stedet for som nu at gaa i Dagløn for tyske, svenske og danske Kapitalister? Statsgælden, vil man svare, den kan vi ikke smøge af os; Lenin og Trotzky har ikke en Gang kunnet det. Det er sandt; den russiske Statsgælds Anerkendelse er blevet Betingelsen for den russiske Revolutions internationale Anerkendelse. Men der er ikke nogen Hindring for at man lokalt kan afskaffe Arbejdet under Pengene men foreløbig anerkende internationale Pengeforpligtelser. Dette System er prøvet i det anarkistiske Samfund i Meksiko, i Familisteren i Frankrig og flere andre Steder hvor man arbejder uden Penge indadtil men beholder Pengene udadtil eller erstatter dem med Vareombytning. En saadan Vareombytning er bleven brugt i stor Stil efter Krigen men næsten ikke omtalt i den politiserende Presse som er altfor optaget af sit personlige Kævl til at følge med i det der betyder noget. Hele Jorden over har man en Gang levet ved Hjælp af Vareudveksling, Byttehandel; der er intet usandsynligt i at Historien ogsaa paa dette Punkt vil gentage sig, især da den som sagt allerede er i Færd med det. I Reglen er Folk ogsaa bravt uvidende om at der er Millioner og atter Millioner af Mennesker som allerede lever i kommunistiske Samfund uden at arbejde under Pengetvang.

En Ting er sikker, den gamle Frase om Proletariatets Diktatur maa vi slaa en Streg over. Her hos os vilde dette Diktatur ikke sige andet end at vi kom ind under Socialdemokraternes Diktatur — og Gud fri os! Vi fik en Forsmag paa det da de dannede Regering sammen med Arbejdsgiverne i 1899 og med Statstilhængerne i 1917. Proletariatets Diktatur bliver Reaktionens Diktatur saa længe Arbejderne er Socialdemokrater. I Rusland har man derfor lavet lidt om paa dette tyske Slagord; der siger man: Diktatur af Proletariatets Elite. Det er bedre; for det bliver Arbejderklassens Elite (bedste Folk) der kommer til at trække Læsset. I 1872—1899 var det Socialdemokraterne; nu er Eliten ikke længer at finde ad den Kant men snarere om ad Korsgade til.

Men glem ikke at Revolutionerne opstaar altid af Misbrugene. Derfor skal vi ikke beklage os over at Stauning, lige til han faldt i Unaade, gik oppe ved Hoffet som en anden Rasputin, forkælet af Damerne og frygtet af Kavalererne. Den socialdemokratiske Raaddenskab er en revolutionær Faktor ligesaa vel som den kapitalistiske. Det er til syvende og sidst de Folk der slaar Brødet op — det bliver det revolutionære Mindretal som kommer til at lægge det i Ovnen og bage det.

Literatur.

—

Mindeskrift udgivet i Anledning af Sveriges Arbetares Centralorganisations 10-aarige Tilværelse. 88 Sider stort Format, Pris Kr. 3,50. S. A. C.s Forlag, Ørebro, Sverige.

Dette Skrift er et Pragtværk, dog ikke saa betydningsfuld som det Arbejde S. A. C. har udført i disse 10 Aar. Man faar imidlertid gennem Skriftet et Indblik i dette Arbejdes Omfang bl. a. gennem G. H. von Holmbergs: „S. A. C. 10-aarige Historie". Interesserede Syndikalister bør skrive efter dette Mindeskrift.

„Röda fanor", Tidsskrift for den fri Kommunisme, Sveriges Ungsoc. Parti, Stockholm. Hefte 2 er udkommet med mange interessante Artikler. Maa læses af enhver revolutionær Arbejder, der vil følge med. I København kan „Röda fanor" bestilles i Læsestuen, Vesselsgade 7.

„Den hvide Terror i Ungarn" af Frans Müller. 62 Sider. Pris 1 Kr. Axel Holmstrøms Forlag, Stockholm.

En Redegørelse for de Grusomheder det „hvide" Overklasse-Pak i Ungarn har tilladt sig mod det arbejdende Folk. Den taler højt om den „Kultur" Overklassen i alle Lande er i Besiddelse af.

Vore Børn og Skolen.

—

Kan vi være tjent med den Behandling og Opdragelse vore Børn faar i Skolen. Er det rent hygiejnisk set sundt for dem at samles og blandes i saa uhyre Flokke, hvoraf der altid er nogle som er moralsk og legemlig snavsede og syge?

Spise deres Mad i Larm og Ufred, og i Støv af Tusinde travle Fødder og snavset Tøj? Er alle disse Timers Stillesidden, ofte i en tvungen Stilling, ikke i den hæftigste Modstrid med Barnelegemets instinktive Trang til næsten stadig Bevægelse, saaledes at den naturlige Udvikling hæmmes?

Og er det ikke ødelæggende for deres sunde og kraftige Udvikling, at de undervises paa den Maade som det sker?

I ethvert Tilfælde er det i den skarpeste Strid med vore Idéer paa andre Omraader af Livet. Bliver de ikke proppede med andre Menneskers Ord og Meninger saadan, at deres egen produktive Tankeevne ødelægges? Er det rigtigt at tvinge dem til mange Ting, de ikke har Anlæg for og undlade at give dem Lejlighed til at udvikle andre Evner de maaske har i rigt Maal? Forsømmer Skolen ikke at udvikle Børnenes Vilje og personlige Handleevne? Er det ikke en ganske forfejlet Idé med denne Eenhedsskole, Socialdemokratiets Kæphest, hvor Bureaukraterne rigtig kan faa samlet hele vor Ungdom under een General? Og hvor alle kan blive iført samme aandelige Uniform!

Forsøger Skolen at lære Børnene Kærlighed til Arbejdet??

Vi maa have Lov, ja Pligt, til at spørge, ja til at kræve disse Forhold ændrede, da vi af Loven er tvungne til at sende vore Børn i Skole, og da vi jo indser, at disse Forhold ikke er nødvendige. Ganske vist burde vi jo kunne vente, at Lærerne havde ændret disse Forhold. Men de er jo aabenbart endnu saa bundne af gamle Sædvaner, saa beskedne og matte af Vilje, at de overlader hele Skolens Udvikling til deres højere Magter, Skoledirektion og „Folkets Repræsentanter", Kommune og Stat.

Lader nogen af dem deres Røst høre, er der sjælden nogen befriende Klang i den.

En ny Metode, en skrappere Maade at pumpe Lærdom i vore Børn paa, en ny sindrig Skolebænk, hvor de skal sidde i en sundere Stilling i de 5 Timer, det er det hele, og det kan jo være meget godt. Skal man sidde i Gabestokken, er det naturligvis rarest, at Instrumentet passer i Højden og Bredden, og skal man tvangsfodres, saa er det vist heldigt at Maden er let fordøjelig, helst tygget, i Forvejen.

Men kunde vi ikke vente, at Lærerne, som for os og vore Børn skal repræsentere „Kulturen", virkelig lyttede til Livets Puls, søgte efter Fremtidens Linie i Tidens brogede Strøm.

Hvad kan vi selv. Vi gaar og roder i Jorden, uvidende og blændede af de Lys som vi glimtvis opfanger. Og dog kan vi ane, over vore Hoveder, Suset af Fremtidens Vingeslag. Vi hører fjærne Toner fra Landet, som Ørnen ser.

Hører Lærerne da intet af dette. Har de glemt Rousseau. og ikke læst Krapotkin.

Eller er de endnu mere end vi stakkels Lønslaver, spændt ved Sultens Skagler for Udbytternes svært belæssede Vogn, med Avancementet og Pensionens dobbelte Bidsel i Munden, og Autoritetens Pisk paa Bukken.

Jens Hansen.

Heftede Aargange af „Den røde Krig" for Aarene 1918 og 1919 kan nu faas i Vesselsgade 7, Læsestuen. Kun et begrænset Antal haves. Pris 2 Kr. 50 Øre pr. Eks. Med haandmalet Omslag, elegant udført af C. W., 5 Kr. Bestil i Tide!

Demokrati.

„Det moderne Demokratis Skæbne er alt skrevet i det antike Demokratis Historie."
Emile de Laveley.

Valgtrommerne kalder Gang efter Gang.

Partikoryfæerne leverer de bestemte Ordtekster.

Dagens Tekst er: Folkets Afgørelse af Landets Anliggender gennem Valg. Politisk er vi inde i Demokratiets „gyldne Tid". Demokrati betyder nemlig Folkevælde. Omsat i Praksis altsaa dette, at Folket, d. v. s. Majoriteten af Folket, vælger de Mænd og Kvinder, der skal stifte Lov i Landets Anliggender.

Socialdemokratiet er, som sig bør, det første til at paakalde Demokratiets Navn. Demokratiet er for dette Parti baade Vejen til og Løsningen af det sociale Spørgsmaal. Med højtravende Fraser slaar man mod sine Fjender, mod Demokratiets Fjender, som det dog ikke lykkes at faa Ram paa.

I Valgdeliriets Dage er der først og fremmest en Fjende, som holder sig paa Afstand, nemlig Tesen om „Proletariatets Diktatur". Partiskægget kæmper vældigt mod denne Fjende, og denne Kamp er for ham sikkert saa meget sværere, som det er sit eget Ungdomsideal, han kæmper mod.

Af dette Ideal er der nu ikke meget tilbage. Proletariatet har han smidt overbord. For ham gælder det nu „Folket". Og F o l k e t, d e t e r a l l e d e m, d e r v i l g i v e h a n s P a r t i d e r e s S t e m m e r.

Men har Socialdemokratiet derved smidt Diktaturet overbord? Nej! Aah nej! Diktaturet er just den Essens som fremkommer af Demokratiets Bryg.

I det Klassesamfund hvori vi lever, bliver nemlig Demokrati aldrig til andet end at Folkets Flertal faar Lov til at vælge de Mænd, der skal haandhæve den politiske Administration. Og derefter maa Folket træde af. Nu bliver det ikke „Folket" der paatrykker Repræsentanterne i Rigsdag og Regering sin Mening; men Partiet og dets Hovedledelse, som saa langt gørligt er, kontrollerer Repræsentanterne i Rigsdag og Regering. I al Almindelighed er Repræsentanterne i Partiets Hovedledelse de samme Mænd og Kvinder som de der har Sæde i Rigsdag og Regering! Over disse Institutioner og Repræsentanter staar en anden Magt, som nok, saa længe de nuværende Ejendomsretsforhold eksisterer, skal vide at begrænse Folkerepræsentanternes Magt, nemlig Kapitalismen og dens Repræsentanter. Den Dobbelt-Rolle Folkerepræsentanterne her kommer til at spille, idet man maa tage afgjort Hensyn til Pengemagten, Bankerne, de store Truster og Sammenslutninger, gør selvfølgelig al Tale om Demokrati til en Illusion, et Spøgelse. I Virkeligheden begrænses altsaa Demokratiets Udfoldelse af Kapitalmagtens Selvhævdelse, og den lille Rest af Indflydelse Folkeflertallet har tilbage, er ikke overvældende stor. Og hvad Glæde og Nytte har Folkeflertallet af en Ret, som aldrig kan blive andet end en Ret paa Papiret? Det staar endnu umodsagt, og Historiens Lærdomme bekræfter, at det demokratiske Styresæt ikke er Garanti for at Folkets Flertal faar sin Vilje respekteret.

Om det Mindretal i Folket, som ikke gennem Kapitalmagt kan skaffe sig Indflydelse, behøver man ikke at sige mange Ord; dets Ret til at have en Vilje og til at skaffe Udtryk for denne er absolut kneget. Der er blot en Mulighed — at benytte de nærmeste halvtreds Aar til at blive Flertal for sin Mening, og her gælder den gamle Sætning, at medens Græsset gror, døer Koen.

Ved det parlamentariske Styresæt, som er Demokratiets Maade at praktisere Folkevældet paa, er det altsaa ikke Folket der faar det afgørende Ord i Samfundsspørgsmaalene. Folket er opdelt i forskellige Interesse- og Idégrupper, og det bliver altsaa først og fremmest den Gruppe af Folket, der er størst, som faar Flertallet af Repræsentanter. Hvis denne Gruppe ogsaa indenfor sine Ramme besidder Kapitalmagten, har denne Gruppe, som blandt Partierne er den største, men sammenlignet med h e l e F o l k e t i Minoritet, dog den absolut afgørende Magt. Hvis det imidlertid træffer sig saadan, at det besiddelsesløse Folk danner Flertal, saa har man som ovenfor sagt, ikke derved Magten til at realisere Flertallets Ønsker; men ud af denne Modsætning mellem reel økonomisk Magt fra Overklassen og formel politisk Magt for Underklassen, danner sig for at befæste Partimagten, en ny Faktor, der bliver at uhyggelig Betydning i Samfundslivet, nemlig Embedsmandsvældet. „Social-Demokraten" kritiserer Rusland for det Embedsmandsvælde der raader dér og som danner Grundlaget for Diktatur. Men Demokratiet afføder samme Frugter. Forskellen mellem Demokrati og Diktatur er her den samme som mellem Krone og Øre.

I et demokratisk Samfund bliver Embedsmændene dem der regerer og bestemmer over det daglige Liv. Og Usikkerheden for det enkelte Individ eller Gruppe, bliver der rokket derved under disse Forhold? Nej! Toçqueville indvender mod Retssikkerheden under demokratisk Statsskik følgende, som han forlægger til Amerika, men som vi ogsaa har Beviser for fra Danmark under de sidste syv Aar:

„Hvis en enkelt Person eller en vis Minoritet lider Uret i U. S. A., til hvem skal han vende sig? Til den almene Opinion? Den udgøres af Majoriteten. Til den lovgivende Forsamling? Denne ledes af Majoriteten og lyder blindt denne. Til den udøvende Magt? Denne udnævnes af Majoriteten og tjener denne som et passivt Værktøj. Til den offentlige Styrke? Det er Majoriteten under Vaaben. Til Juryen? Den nedsættes blandt Majoriteten, forsynes med Rettigheder til at fælde Dom. Selve Dommerne er i visse Stater valgte af Majoriteten."

Det Diktatur Socialdemokratiet saa stærkt fordømmer naar det fremtræder i Rusland, vil man selv være med om at skabe, naar man sætter hele Arbejderbevægelsens Kraft ind paa en demokratisk Udvikling. Thi lige saa lidt som Proletariatet selv kan udøve Diktatur („Proletariatets Diktatur" er begrebsmæssigt set en uhyggelig Modsigelse), naar denne Dikt[…] ligger hos et Parti, lige saa l[…] kan Folket selv styre, men [...] i Følge Sagens Natur overla[…] dette til Embedsmænd.

Man skulde tro, at Socialde[…]kraterne ikke arbejdede i bli[…] men havde gjort klart for sig K[on]sekvenserne af deres Ideal[…] man har Ret til at tro det[…] dette deres Standpunkt staa[r i] nøjeste Overensstemmelse me[d] Livets Fejghed som Socialde[mokra]terne repræsenterer, den fo[…] de Centralisme som er der[es Alfa] og Omega, den Rædsel for [Fri]hed som er et Karaktertræ[k ved] Socialdemokratiet.

Socialdemokraternes Opgave [er] ikke at slippe Menneskelighe[den] løs, men at binde den.

Derfor er de Demokrater.

Emil Manu[…]

Flammesværdet.

(Rusland tilegnet).

BLOD og Brand, og Gift og Galde
Altid alles Krig mod alle
Indtil Magt staar under Ret.
Altid Sorg og Sjælevunder
Aldrig Livets lyse Stunder
Førend Ret staar over Magt.

Aldrig kommer lyse Tider
Aldrig Fred til dem der lider
Førend Magt staar under Ret.
Aldrig Glæden, altid Smerten
Knuge skal den hele Verden
Indtil Ret staar over Magt.

Frihed, Sundhed, Glæde, Lykke
Gaar som Krøbling med en Krykke
Indtil Magt staar under Ret.
Altid Ondskabs Slangebugter
Aldrig Kundskabs rige Frugter
Førend Ret staar over Magt.

Thorv. Nielsen.

Jeg ser -

a t Socialdemokraterne beg[…] der at forfremmes i Visdom, [og i] den Anledning har begyndt a[t dis]kutere Syndikalisme. Hvad [er Syn]dikalisme? Ja, er der en der [ved;] naar man vil lære Syndikalis[men] at kende, maa man underse[…] hvordan den arbejder, og det [har] jeg gjort. F. Eks. skal jeg fort[æl]le, at det for en Tid tilbage […] sig saadan, at Fru Gissemann [hav]de Fødselsdag. For at manifest[ere] sin syndikalistiske Anskuelse [tog] alle Arbejdere paa den Arbejd[s]plads hvor Gissemann arbejde[r] fri hele Dagen. Historien er des[…] værre ikke Løgn. Det vil sige, de[t] er Løgn at Arbejderne tog fri fr[a] Arbejdet, men Sandhed at saad[an] definerede en ung Socialdemok[rat] Syndikalismen. De socialdemok[ra]tiske Agitatorer driver nok et [...]ligt Oplysningsarbejde!

a t Socialdemokraterne har [...]ret endnu to Gange. Her beh[øves] ikke nogle Kommentarer. Ar[bejder]køberne komplimenterer nok [Soci]aldemokraterne.

a t Paven i Rom har svun[get] Mørkets Fakkel i en lang Bue [og] raabt til Kamp mod Socialisme [og] alle Oprørstendenser. Skulde [der] ikke være en Mulighed for K[…] i denne Anledning til at søge [For]bindelse med Paven i og for [Eks]port af Afladsbreve. Johannes[…]gensen giver nok Introdukt[ions]breve; thi jeg frygter at Pa[…] ikke har saa let Adgang til Pa[…] som til nuværende Brændehu[gger] Wilhelm II.

a t den hellige Jesuitorden [...] nu en Gang er ved at blive D[agens] Samtaleemne. Den histori[…] dette Navn er forlængst [...] Vore Fædre talte om Fr[…] orden. Vor Tids Jesuitorden bær[er] det moderne Navn 3die Intern[atio]nale. Formaalet er at fremme [...] Herskertanker som er Grundst[…] ningen i Bolschevismen. Er[…] Christiansen er trukken op til L[…] der for Ordenens Afdeling i Dan[]mark.

Don Pedro.

Den røde Krig
Ungsocialistisk Organ

Udgivet af
Ungsocialistisk Forbund, Danmark
Redigeret af en Komité.
Redaktionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.
Ekspeditionen:
Vesselsgade 7, St., København N.
For København er Ekspeditionen
aaben Onsdag, Fredag og Lørdag
Aften Kl. 7—9.

Efter det store Kup.

Verdenskrigen har for Kapitalismen været det store Kup. Medens Folkene slagtede hinanden, ødelagde, plyndrede og brændte, og medens det daglige produktive Arbejde gik næsten i staa, erobrede en lille Klike Kapitalister en større og større Del af disse Folks fattige Stumper; Jorden, Værkstederne, Hus og Hjem, Møbler og Klæder stjal de fra Smaafolk gennem en vanvittig Aager; hensynsløst og uden Omtanke udmarvede og underernærede de den nuværende og den kommende Generation. Efter os kommer Syndfloden.

Med velberaad Hu har Kapitalisterne planlagt og indført denne Krig; thi den var blevet en Livssag for det kapitalistiske System; for deres Profitformaals Skyld indsede de Folkene mod hinanden; de benyttede Nationalitets-, Race-, Religionsforskelligheder til denne Ophidselse, og hvor det ikke hjalp, hjalp Tvangen.

For Tiden har Folk næsten glemt Verdenskrigen. Men det er kun en forbigaaende Reaktion, en nødvendig Hvile og Afslappelse efter dens voldsomme Spænding. Det vil ikke vare længe før man igen begynder at tænke over Tingene, at spørge efter Formaalet og Meningen med disse Rædselsaar; og at spørge efter hvem der har Ansvaret, naar man opdager det store Bedrag. Og kan man tvivle om, at Folkeinstinktet vil lægge Ansvaret paa dem, der har trukket Gevinster ud af Krigsaarene, d. v. s. Kapitalisterne, og de socialdemokratiske Førere som sikrede Kapitalisterne i Ryggen.

Ikke desto mindre kan man læse i Borgerpressen og den socialdemokratiske Presse, og høre af Politikerne, Erhvervslivets Smaakonger og af de Intellektuelles „videnskabelige" Meddelelser, at det gamle Regime indretter sig paa at sætte sig til Rette paa Resultaterne af det store Kup, „Genrejsningsarbejdet" som det populært kaldes. Man udtænker forskellige Midler til at slippe torskoet over den nuværende Krise og bereder sig paa derefter at fortsætte det kapitalistiske Udbytningssystem til evig Tid. Ja, Kapitalregimet er beruset af sin Magtfølelse, dets Overlegenhed, Stejlhed, Hovmod og Foragt mod Arbejderne er grænseløs.

Storkapitalistens Fordele af Krigen har unægtelig ogsaa været enorme. En uhyre Indtægtsforskydning i de riges Favør har fundet Sted; medens Befolkningen blev sendt til Slagtebænken, sad Vampyrerne hjemme paa deres fede Gaarde, i deres Kontorer, ved deres Fabriker og sugede gennem den hensynsløse Aager Indtægterne til sig; ikke alene de øjeblikkelige Fordele sikrede de sig; men ved at opsamle Formuerne sikrede de sig ogsaa Fremtidens Indtægter; den uhyre Statsgæld i alle Lande vil sige det samme som evige Renter til Kapitalisterne. Kapitalens Fordele af Krigen rækker imidlertid langt videre; Kapitalens Koncentration har taget et uhyre Opsving; Karteller, Truster og andre Sammenslutninger har vokset frodigt i Krigens Sump; og Bankerne i alle Lande er smeltet sammen, saa at nu nogle faa Instituter behersker Penge- og Laanemarkedet; i Danmark er f. Eks. Landmandsbanken vokset op som en Polyp med Fangarme over hele Landet.

Man vil maaske indvende, at i et Land som Tyskland har alle — altsaa ogsaa Kapitalen — tabt ved Krigen. Men ogsaa i Tyskland har Indtægtsfordelingen forskudt sig til de Riges Fordel; og den økonomiske Magt i dette Land er nu samlet i nogle faa Magnaters Hænder, først og fremmest i Hugo Stinnes'. Hvad rager det ham at Tysklands Arbejdere sulter og fryser, eller at Tyskland skal betale blodige Erstatninger til Ententen; h a n kommer dog ikke til at betale nogen Erstatning; tværtimod stiger hans Rigdomme Dag for Dag. I det hele taget maa man være klar over, at den moderne Storkapital ikke har helt de samme Motiver til Udbytning som den gammeldags, mer decentraliserede Kapital; tidligere var Motivet nærmest at sikre sig en uafhængig Tilværelse paa andres Sved og Arbejde; for den moderne Kapital er dette et forlængst overstaaet Stadium; det der lokker nu, det er M a g t e n; Magten over Jorden, Fabrikerne, Gruberne, over Produkterne og dermed over Menneskene.

Og da dette Herredømme er det fundamentale i vor Tid, har Storkapitalen under Krigen selvfølgelig ogsaa vundet i Magt over Staterne og disses Magtmidler. Man kan sige at alle Landes Regeringer, hvad enten de er socialdemokratiske eller konservative, paa Grund af den enorme Statsgæld staar fuldstændig under Administration af Højfinansen. Bankerne bestemmer Staternes Finanspolitik og dermed i Virkeligheden den hele Lovgivning, inklusive den sociale. Et typisk Træk; Bankerne ønsker nu at faa Udenrigshandelen under deres Kontrol, ogsaa i Danmark; den nuværende Venstreregering i dette Land ønskede ikke nogen Valutaregulering, fordi Landbruget som eksporterende Erhverv tjener store Penge, naar den danske Krone synker i Kurs; imidlertid staar Regeringen foran Optagelsen af et større Laan; og Bankerne nægter naturligvis dette Laan indtil de faar deres Vilje.

Efter alt at dømme har Højfinansen til Hensigt i forskellige Lande, hvor der er nogen Bevægelse i Underklassen, af Hensyn til de „ny sociale Forestillinger, der har bredt sig i Underklassen", direkte at lade Staten sikre de økonomiske Privilegier ved at gennemføre „Socialisering"; dermed menes Statsovertagelse af forskellige store Virksomheder, hvilket altsaa vil sige, at Staten kommer i endnu dybere Gæld (thi den maa selvfølgelig laane Pengene til Overtagelsen) og dermed endnu fastere i Bankernes Magt.

Med Statsmagten i Lommen har Kapitalen ogsaa Raadighed over Politi- og Militærstyrken; og saadan som Forholdene har udviklet sig, er denne Styrke i Øjeblikket Kapitalismens eneste sikre Grundlag. Ikke i Kraft af indre Værdi eller samfundsmæssig Betydning opretholdes dette System, men udelukkende med Bajonetter og Politistave. Ganske vist har Kapitalen haft Vanskeligheder paa dette Omraade (de Værnepligtiges Upaalidelighed); men den har benyttet sig af Underklassens Godtroenhed og Sendrægtighed til at reorganisere Systemet med hvide Garder, frivillige Skyttekorps, Indbyggerværn etc.

At Kapitalen under Krigen har vundet i Magt over Institutioner som Domstolene og Pressen kan enhver se. De utallige Klassedomme i alle Lande fortæller om en uhørt retslig Korruption; og m. H. til Pressen har Kapitalen gaaet den simple Vej at opkøbe Bladene; bekendt er Stinnes' Virksomhed paa dette Omraade. —

Men naar Kapitalen saaledes har vundet frem paa næsten alle Omraader, hvor kan man da tale om Systemets Marsch mod det store Krak, om Opløsningsproces o. l.? Naar Marxister af Kautskys Støbning hævder, at Socialismen vil fuldbyrdes af sig selv, naar Tiden er moden, saa dækker de over deres Angst for afgørende Skridt med en halv Sandhed. Mærkelig nok har adskillige Syndikalister en lignende Teori om, at Arbejderklassen automatisk udvikles og modnes for et socialistisk Samfund. Til en vis Grad fører Kapitalismen i Kraft af de Principer den er baseret paa med Nødvendighed til en permanent Krise; men til at lede denne Krise over i en befriende social Revolution hører der noget andet og mere, nemlig Beslutsomhed, Maalbevidsthed, Mod og Handlekraft; og da disse Egenskaber gennemgaaende kun findes hos et lille, bevidst Mindretal, kommer dette Mindretal til at være af afgørende Betydning for den sociale Revolution. Men det er rigtigt at uden et stort økonomisk Sammenbrud kommer Revolutionen ikke.

Der er imidlertid Tegn nok til, at det store Krak nærmer sig: svingende Vekselkurser, dalende Fragter og Varepriser paa Verdensmarkedet, Afsætningsvanskeligheder, Standsninger af Fabriker, Værfter etc. i mange Lande (Amerika, Japan, England). Og en Krise maa nødvendigvis komme; thi det kapitalistiske System er baseret paa de to Principer: bestandig Afsætning og bestandig Udbytning; men naar man vedvarende udbytter det store Befolkningsflertal, indskrænker man Købeevnen og dermed Afsætningen. Paa den anden Side maa man ikke overse, at Kapitalisterne har mange Udbytningsmuligheder endnu; Europas Befolkning er udsuget og dømt til at leve under Hungergrænsen saa længe Kapitalismen bestaar som System; men store Dele af Kina, Afrika, Sydamerika o. s. v. er endnu ikke fuldt erobret af Kapitalen; og Fremtidens tekniske Opfindelser vil det ogsaa være sødt for Kapitalen at gøre sig til Herre over.

Imidlertid er der en afgørende Faktor, som foreløbig gør Kapitalismens Beregninger lidt usikre, den nemlig, at Kapitalismen som System til syvende og sidst beror paa levende Mennesker og deres Forhold. Under Feudal- og Lavstiden forfægtede Tilhængerne af Frikonkurrencen, at det kapitalistiske Produktionssystem vilde føre til økonomisk Harmoni, til virkeligt rige Folkesamfund, idet Kapitalisterne var interesseret i den størst mulige Produktion til de billigste Priser. Denne Side af Sagen har fra først af været en dundrende Fiasko. Med Hensyn til Folkenes Forsyning med Levnedsmidler, Klæder o. s. v. har den kapitalistiske Samfundsorden været bankerot fra først af; den har misbrugt de tekniske Opfindelser, har saboteret Produktionen og udmarvet Befolkningerne, har faktisk ført de fleste Landes Befolkninger gennem hele det 19. Aarhundrede nærmere og nærmere mod den frygteligste Elendighed. En kort Overgang forbedredes de europæiske Arbejderes Stilling paa den Maade, at man indførte billige Raastoffer fra Kolonierne, d. v. s. udbyttede de derboende Befolkninger; men fra 1890erne, da Kapitalismens store Organisationsproces begyndte, var det forbi med disse Fordele, og Arbejdernes Kaar forværredes gradvis, idet Prisnivoet uafbrudt steg. Saalænge man kunde putte Arbejderne Blaar i Ojnene ved at give dem større Lønninger, flere Penge mellem Hænderne, kunde man aflede deres Opmærksomhed fra Pengenes synkende Købeevne (fra 1895 til 1914 sank Pengenes Købeevne med ca ⅓), og saa længe laa Kapitalismens Fundament fast; Beviset herfor er Socialdemokratiets Vækst, Konsolidering og „Kapitalisering" i disse Aar. Thi Kapitalismens sikreste Grundlag er Underklassens Autoritetstro, dens Underdanighed og Ærbødighed for de store og mægtige i Samfundet, dens rørende Nøjsomhed, dens Rædsel for radikale Forandringer, for det uvisse, dens Hængen ved en nogenlunde sikker, omend fattig Tilværelse.

Men det Samfundskit, som Systemet ved Hjælp af fysisk, økonomisk og kulturel Terror, ved Hjælp af Massesugestion og Fakirkunster havde lavet sammen, det har ikke kunnet staa for Krigsaarenes uhyre Belastning. Kapitalmagten havde aabenlyst regnet med, at naar Individerne blev grundig præparerede i Skolen, af Gejstligheden, under Værnepligten, af Pressen og blev hypnotiseret af de demokratiske og parlamentariske Fraser, saa vilde man kunne byde dem alt. Og den regnede ikke saa meget galt; i Begyndelsen saa det endogsaa ud som om Kapitalen skulde vinde frem i aandelig Magt over Underklassen; ved Hjælp af nationalistisk Opinidselse fik man fortrængt de Smuler af Frihedsstræbelser der fandtes i Underklassen.

Men de mange Aars Krigsrædsler har alligevel været for meget for de grundigt præparerede Individer, og Proletaren begynder at vende sig mod Undertrykkerne. De smaa i Samfundet har begyndt at tvivle paa Kapitalismens Evne til at skabe andet end Elendighed for det store Flertal, og større og større Kredse har begyndt at se sig forbitret paa dette System og dets Haandhævere, som ovenikøbet har en Verdenskrig paa Samvittigheden.

Deri ligger Kapitalismens foreløbige store Krak, at dens aandelige Magt over Underklassen er begyndt at slaa Revner. Det er muligt at Kapitalismen kan ride den nuværende Storm af skønt det synes at bræde og ulme overalt i Verden; naar f. Eks. Tysklands Arbejdere finder sig i deres utrolige Elendighed, skal man intet forsværge; men det er et Spørgsmaal, om en økonomisk Krise med dens Følger, Arbejdsløshed og Hunger, ikke vil drive Underklassen til Desperation. I hvert Fald vil en Restaurering af Kapitalismen me' reaktionære Midler være funderet paa en Vulkan, som før eller senere vil faa Jorden til at ryste igen. Efter den Restauration, som fulgte paa den franske Revolution i 1789, under Napoleon og Bourbonerne, kom Revolutionerne i 1830 og 1848.

K. K—t.

Gnister,

Hvor Socialdemokrater regerer . . . Hvis det ikke var en Skandale, vilde det være morsomt nok som et Billede af det Hykleri det socialdemokratiske Parti kan præstere. „Social-Demokraten" skriver hveranden Dag om Diktaturet i Rusland, og hoverer over Friheden i Danmark. Den socialdemokratiske Værtshusvært, der er Bestyrer for Folkets Hus, Jagtvej 69, forbyder hver Gang der er offentligt Møde eller en Fagforening afholder Generalforsamling, „Den røde Krig"s Forhandler at forhandle Bladet i Forsamlingshuset. Der er ikke andet at gøre end Ungsocialisterne i København talrigt maa møde op ved hver Lejlighed i „Arbejdernes" Hus, for at vise den forfjamskede Vært, at slig en forbrydersk Optræden ikke kan tillades. Ungsocialister, der gratis vil køre Automobil, bør melde sig, thi Værten har lagt for Dagen Tendenser, at rekvirere „Panserbilen".

Lad os altsaa møde med „Den røde Krig" i Jagtvej 69.

*

En gammel Bekendt til den ungsocialistiske Bevægelse, Fru Lycinka Hansen, er død i København Lørdag den 25. September. Hun blev 61 Aar.

Dokument til den russiske Bolschevismes Historie.

Det er ikke uden en vis Tøven at „Den røde Krig" offentliggør følgende Dokument, som taler sit tydelige Sprog om det Overmaal af Tyranni, Ufrihed og Lidelse, som det bolschevikiske Regimente paatvinger de russiske Revolutionære.

Rusland befinder sig endnu i Krig med kontrarevolutionære Magter, og enhver Formindskelse af den Sympati, som følger den russiske Revolution kan have en ufordelagtig Indflydelse. Paa den anden Side kræver vor Solidaritet med de i de russiske Fængsler indespærrede og lidende Kammerater, at deres Nødraab bliver kendt. Retfærdigheden kræver, at de bolschevikiske Voldsherskere paa deres Side skaaner dem. Og den eneste Udvej til at paavirke dem til at give de fængslede Kammerater deres Frihed, er skaanselsløst at blotte Sandheden, og rejse en saadan Opinion blandt Arbejderne mod fortsat Voldsherredømme, at Bolschevikerne tvinges til at ændre deres Fremgangsmaade. Vi har ikke Lov til at tie, mens vore Kammeraters Blod og Liv langsomt rinder hen i den russiske Kommunismes mørke Fængselshuler.

Nedenstaaende er en Oversættelse af et Dokument, en Appel fra fire i „Boutirkifængslet" i Moskva indespærrede Venstre-socialrevolutionære. Dokumentet er smuglet ud af det ellers hermetisk lukkede Rusland. Kommentarer er ganske overflødige. Dokumentet taler for sig selv.

Kammerater, engelske Proletarer!

Tro ikke, at Revolutionen nu er forbi i Rusland. Den nærmer sig blot det Punkt, da dens virkelige Karakter vil give sig tilkende. Ingen virkelig Frihed findes for nærværende i Rusland. Pressefrihed, den offentlige Ytringsfrihed og alle andre medborgerlige Rettigheder, nægtes ikke blot alle Samfundsmedlemmer og Partier, som er Arbejder- og Bonderevolutionens Fjender, men ogsaa alle andre socialrevolutionære Partier, som kæmper sammen med de arbejdende Klasser i Rusland, for at opnaa en virkelig føderativ socialrepublikansk Stat, som kræver Oprettelsen af en aktiv Regering gennem Arbejdernes og Bondernes Sovjets, og hvis Standpunkt er den internationale revolutionære Socialismes.

Derfor er vi ikke overraskede over, at Englands og Vesteuropas Arbejdere ved saa lidet om, og nar et saa ensidigt Syn paa den russiske Revolution. Endnu mindre ved de om vore forskellige Partier, deres Betydning, og den Rolle de spiller i den store russiske Revolution. Ukendt for dem er ogsaa de Forfølgelser, som disse revolutionære socialistiske Partier er underkastede baade fra indre og ydre Kontrarevolution, efterhaanden som den sidder ved Roret, snart her, snart der.

Vi internationale Venstre-socialrevolutionære, som sidder begravede i Centralfængslet i Moskva, „Boutirki", tænker ikke paa at paanøde Eder vort Partis Synspunkter, eller her at analysere den russiske Revolution. Det er et Arbejde for et Partis Centralkomité, ikke for politiske Fanger. Denne Henvendelse er blot en Protest, hvis Opgave er at bringe Eder til Kundskab om visse Kendsgerninger, som er karakteristiske for den bolschevikiske Kommunisme i dens Forhold til socialrevolutionære Idéer, til alle de arbejdende, til den individuelle Frihed. Vi vil, at I skal vide, hvorledes de socialrevolutionære Forkæmpere, bliver behandlet i de kommunistiske Fængselshuler.

Vort unge Parti af internationale Venstre-socialrevolutionære, hvis Standpunkt er den internationale fuldstændigt revolutionære Socialisme (Tchernishevskys, Lavroffs, Bakunins, Michailovskys Socialisme), som stod i Spidsen for alle de mange Millioner af Bønder, som organiserede Oktoberrevolutionen i Landsbyerne, tvinges nu af Bolschevikerne til at søge Tilflugt til skjulte Steder. Hundrede af vore Medlemmer, som opofrende og tappert kæmpede og stred for den sociale Verdensrevolution, er blevet henrettede af den bolschevikiske Regering. Til Eksempel: Alexandrowitch, Kikvidze og elleve Sømænd, som i Oktober 1918 var Talsmænd for en fredelig Demonstration af 3000 Mennesker i Petrograd, organiseret — ligesom i den zaristiske Epoke — som en Protest imod de bolschevikiske Myndigheders Indgreb i Arbejder- og Bondesovjetternes særlige Rettigheder, samt i de individuelle Arbejderes elementare Rettigheder. Machneff, Missouno blev tvunget til at grave deres egne Grave, inden de blev henrettede. Hundreder af navnløse Forkæmpere for de russiske Landarbejderes Sag i den russiske Revolution, har mødt deres Død for betalte Letters og Kineseres Haand. Tusinder af revolutionære Medkæmpere, som kæmpede imod Denikins Reaktion for Genoprettelse af Ejendomsretten, og som beredte Vejen for den røde Armé, blev belønnede med en bolschevikisk Kugle, naar Bolschevikerne senere fandt, at disse Arbejderklassens Forkæmpere, ogsaa var beredt til at kæmpe mod bolschevikiske Undertrykkere og Røvere.

For kort Tid siden, da Dødsstraffen officielt var afskaffet, henrettede Bolschevikerne Tcherepanoff (forhen Medlem af Centralkomitéen for det Internationale Venstre-soc.-revol. Parti) og sammen med ham Goukasoff (Kammerat „Tamare"), og spredte det Rygte at de begge pludselig var døde i Toget paa Vej til eller fra det Fængsel.

I fire Maaneder har vor Kammerat, Lederen af Centralkomitéen, Boris Kamkoff, været begravet af den Overordentlige Kommission („Ve Tche Ka") til Trods for hans svære Sygdom, som „særlig vigtig Forbryder" er underkastet særlig strenge Vilkaar, faar ikke Lov til at komme sammen med Kammerater og er indespærret i en mørk og kvalm Celle.

For et Aar siden blev den velkendte Revolutionære Spiridonova, Leder af Arbejder- og Bondepartiet (deporteret til Sibirien og dømt til 11 Aars Tvangsarbejde under Zardømmet) atter indespærret i en fugtig Celle, alt fordi hun aabent, og uden at lade sig skræmme, advarede Ruslands Arbejderklasse mod den bolschevikiske Kontrarevolution. Bolschevikerne erklærede hende for „sindssyg" og dømte hende til at tilbringe 1 Aar i et Asyl. Samtidig lod de hende lide baade Sult og Kulde i deres Fængselshuler, uagtet de vidste, at hun havde Lungetuberkulose, indtil et slemt Tilfælde af Blodstyrtning indtraf, og Medlemmer af hendes Parti fandt Midler til med Vold at befri hende fra disse grusomme Kontrarevolutionæres Hænder

Hundreder af Venstre-socialrevolutionære er nu indespærrede i Fængslerne uden hverken at være underkastede nogen Anklage eller Dom. For ikke lang Tid siden blev alle Venstre-socialrevolutionære erklærede staaende udenfor Loven paa hele den russiske Republiks Territorium, og enhver havde Ret til at dræbe dem. For nogen Tid siden fandtes der ikke mindre end 200 Venstre-socialrevolutionære Fanger i „Boutirki", som var blevet arresterede som Gidsler, ansvarlige for deres Kammeraters Handlinger. Ikke blot Medlemmer af Partiet, men ogsaa Fædre, Hustruerne og Børnene bliver arresteret. Da man f. Eks. ikke kunde finde vor Kammerat J. Mayroff, Medlem af Centralkomitéen og Forfatter til Loven om Jordens Socialisering, som blev vedtaget i Januar 1918 af Sovjetkonferencen og derpaa undertrykkedes af Bolschevikerne — saa blev hans 70aarige Fader, en Bonde fra Gouvernementet Kazan, hans Hustru og hans 3 Maaneder gamle Søn fængslet.

Den 4. Marts 1920 blev 70 af Kammeraterne udtaget iblandt de i „Boutirkifængslet" og vilkaarligt sendt til Fængslerne i Tchebalinsk, Viatka, Ekaterinburg og Perm.

Paa denne Maade genskaber Bolschevikerne et Tugthusregime

mente, men et Tugthusregimente uden Anklager eller Dom. Disse, den kommunistiske Regerings nye Galajslaver, bliver af deres Tyranner afspærrede fra al Forbindelse med deres Kammerater, med Omverdenen og Friheden. De faar ikke Lov til at arbejde eller korrespondere eller blot tænke højt. Ethvert Forsøg paa at propagandere i Fængslet, bliver straffet med Berøvelse af den daglige Spadseretur i Fængselsgaarden. De, som med Vold blev sendte afsted fra „Boutirki" til andre Fængsler, blev ofte sendt bort halvpaaklædte uden Sko, trods Vinterkulden og den Kendsgerning, at mange af dem var brystsyge og led af Blodstyrtninger (f. Eks. Geleznoff, Sourkoff o. fl.). Da en af vore Kammerater, Alexandra Ismailiovitch, som under Zarismen var blevet dømt til 11 Aars Tvangsarbejde i Sibirien, og siden havde været begravet henved 1 Aar i et kommunistisk Fangehul, forsøgte at protestere mod denne Forfølgelse, sigtede Fængselsdirektørens Medhjælper med sin Revolver paa hende og skød, medens hun var indespærret i sin Celle. (Hun befinder sig stadig paa samme Sted.) Det er unyttigt at berette om, hvorledes vi er blevet behandlede under de mange Forfølgelser, Fængslinger og under Rejserne fra Fængsel til Fængsel, hvor mange af os, der er blevet skudt ned under Flugtforsøg, hvorledes vi er blevet paaført Lidelser i isolerede Celler, hvor vi faar mindre end en Skive Brød og nogle kogte Nælder. Nogle af os blev saa svage, at vi hverken kunde gaa eller staa. En Del af vore tapreste Kammerater blev brystsyge eller fik uhelbredelige Hjertesygdomme og andre Sygdomme. Saaledes er de Forhold, som mange, der ikke blot ikke er blevet anklagede for nogen Forbrydelse, men som ikke engang er Medlem af Partiet, har maattet leve under.

For ganske nylig har 120 af os efter en 6 Dages Sultestrejke endelig opnaaet en lille Forbedring af Forholdene i „Boutirkifængslet". Vi kender ikke til Forholdene for vore Kammerater i andre Fængsler, hvor 10—20 af dem bliver indespærret ad Gangen. Gaa derfor til den Overordentlige Kommissions Fængsler, hvor saa mange Forbrydelser begaas, hvor de uskyldige saa ofte pines, hvor de mest vilkaarlige Domme afsiges. Gaa til Cellerne, hvor mange Hundrede Mennesker lider i mørke, fugtige Huler som vilde Dyr. Gaa til en af Cellerne af Moskvas „Tch. K." med dens blodbesudlede Gulv, med dens dunkelt lysende ensomme Lampe, og spørg dem, som er blevet indespærret dér, hvad der venter dem.

Alt hvad vi beretter Eder og endnu mere, som vi ikke kan berette Eder, skønt vi véd det, maa vække Harme hos enhver hæderlig Arbejder, Socialist og Revolutionær. Vi vil blot nævne en saadan Enkelthed som, at for Nægtelse af at betale den „ekstraordinære Skat" eller Nægtelse af at lade sig mobilisere bliver Forbryderen prygl et og henrettet. Bønderne bliver midt om Vinteren sænket ned i de isbelagte Floder. Alt Bohave og Ejendom fratages en Familie, som ikke har betalt den ekstraordinære Skat, eller hvis en af dens Medlemmer har unddraget sig den obligatoriske Militærtjeneste. Læs Bulletinerne fra vort Partis Centralkomité eller Spiridonovas Brev. Der vil I se de Floder af Bøndernes og Arbejdernes Blod, som udgydes af Bolschevikerne. Skønt vi Socialrevolutionære har været indespærrede i de kommunistiske Fangehuller mere end halvandet Aar, beder vi ikke om Eders Medlidenhed med os selv, thi de russiske Arbejderes og Bønders Lidelser overgaar vore egne hundrede Gange. Vi ønsker blot at advare Eder, engelske Kammerater, mod disse ulykkelige Forsøg fra Marx' russiske Kommunist-Lærlinge, som ønsker at skabe en Revolution, som ikke er i Overensstemmelse med de russiske arbejdende Masser Ønsker. Vor Revolutions Vanskæbne og Mangel paa Fremgang beror derpaa, at de arbejdende Masser hverken ønsker eller har Kraft til at fortsætte Arbejdet for Revolutionens Sag. Et Parti har taget Magten i sine Hænder, den Magt som rettelig tilhørte de arbejdende Masser, og har derigennem dræbt al deres Interesse og Energi i Arbejdet for deres egen Frigørelse. Det kommunistiske Parti voksede op til at blive en ny Opsynsmand over dem. Se ikke paa, at den røde Fane vejer over Moskvas Kreml, International eller paa Initialerne „R. S. F. S. F." — de er blot en billig Forklædning. Under den røde Fane, under det stolte Tegn „R. S. F. S. F." bliver den arbejdende Bondeklasse pisket til døde, og finder den værste Form for et selvtaget Diktatur Sted. I vil finde et Ocean af Taarer og Blod, Lidelser og Sult. Vi haaber fast paa en uundgaaelig tredje Revolution af Arbejdere og Bønder, som skal føre Masserne ind paa Socialismens brede Hovedvej. Vi véd, at Socialismen er Resultatet af de skabende Massers frit skabende Aand, ikke af en Bourgeoisikoalition eller et Diktatur over de arbejdende Klasser. Vi rækker vor Haand frem i broderligt Kammeratskab, med en kraftig Opfordring til Eder om at forene Eder med os i vor bestandig Kamp mod Kapital, Stat og Kirke, for Sejr for Verdens arbejdende Klasser, for Menneskehedens Frihed fra al Slags Tyranni og Undertrykkelse.

Længe leve det broderlige Verdensforbund mellem Bønder og Proletarer, som er blevet forenede ved Blodsbaand og gennem Tankerne hos alle revolutionære Socialister! Længe leve den socialistiske Verdensrevolution!

Internationale Venstre-socialrevolutionære, indespærrede i Fængslet „Boutirki".

Moskva, Juni 1920.

(Blandt de 4 Underskrivere af Dokumentet er de i Opraabet omtalte Kammerater Alexandra Izmailiovitch og I. Maroff.)

3. Internationale.

Ved Kongressen i Mai 1920 vedtog Ungsoc. Forbund en Udtalelse om „Stillingen til Rusland", hvori det blandt andet hedder: „anser Ungsoc. Forbund det for nødvendigt for alle revolutionære Fraktioner at faa Føling med de russiske Revolutionære, uden at man derved paa nogen Maade binder sig til andre Principer eller anden Taktik, end man finder rigtig

Af denne sidste Grund kan Ungsocialistisk Forbund ikke tilslutte sig 3. Internationale."

Den Gang var 3. Internationale, de venstresocialistiske Partiers specielle Internationale. Man mente imidlertid at dette vilde forandres, at 3. Internationales anden Kongres vilde forstaa Tidens Krav, og bygge videre paa en bredere revolutionær Basis. Revolutionen i Rusland gjorde det naturligt, at Hovedledelsen for 3. Internationale var placeret i Rusland. Men det vilde synes lige saa naturligt at man var interesseret i at Hovedet ikke hvilede paa alt for spinkle Lemmer, thi det er jo et sørgeligt Faktum, at de tummelumskrevolutionære som repræsenterede 3die Internationale, her i Danmark for Eks., ikke havde megen Betydning som Beskyttelse for den russiske Revolution.

I Juli-Numret af „Den røde Krig" citerer „X." hvad Enrico Malatesta skriver om 3. Internationale, f. Eks. følgende: „Hvis 3die Internationale kun har det Maal at være en partisocialistisk Organisation, som skal erobre den politiske Magt og etablere det saakaldte Proletariatets Diktatur, for paa denne Maade at opnaa en autoritær kommunistisk Stat, saa er det tydeligt, at vi ikke har noget at søge i deres Rækker."

Hertil knytter X. bl. a. følgende Udtalelser: „At dømme efter hvad man erfarer fra den 3. Internationale, er Rammerne for denne gjort meget snævre, idet man har gjort forskellige Programpunkter obligatorisk for Medlemmerne." — „Ungsocialisterne vil med Spænding afvente Resultatet af 3. Internationales nærforstaaende, man kan vel sige konstituerende Kongres, i Haab om at den gensidige Mistænksomhed vil blive afløst af Tolerance og Samarbejde."

Vi maatte desværre vente forgæves.

I Stedet for at grundlægge Tolerance og Samarbejde, har 3. Internationales Beslutninger skabt en Hexedans af Intolerance og Kontrastilling blandt de revolutionære Arbejdere. Indenfor den franske syndikalistiske Landssammenslutning, C. G. T., som jo sammenslutter først og fremmest de revolutionære Fagforeninger, spekulerer Bolschevikernes Tilhængere paa at sprænge Sammenslutningen; thi de syndikalistiske Principer er trængt for dybt ind i Organisationslivet, til at det med Held kan underlægges Partidiktatur. Den franske syndikalistiske Bevægelse er rejst just som en Handlingens Protest mod den Partikamp, der truede med at ødelægge Arbejdernes virkelige Kamp for Fremskridt og for Arbejderklassens økonomiske Frigørelse. Og nu kommer det gamle Spøgelse op igen — Fagforeningerne skal indordnes under Partiet — det kommunistiske Parti.

Syndikalisterne i alle Lande har samlet Erfaringer paa dette Punkt, og paa Grundlag af disse Erfaringer rejst Revolutionsarbejdet blandt Arbejderne. Man har sagt: Partiernes Kamp for den politiske Magt, er blot en Kamp om den politiske Magt, om Samfundets Overbygning, og rammer ikke det reelle i den Revolution, som Arbejderne maa forberede for, den sociale Revolution.

Og nu kommer 3. Internationale iført nyeste Klæder og appelierer til Syndikalisterne: Se her min Dragt, det er den eneste Dragt i Verden man kan benytte. Hvad saa? Ja, den der ikke er Hofkryber, siger: Men det er jo den gamle Dragt! Den Dragt som Bakunin vilde rive af Marx, den Dragt som de første franske Syndikalister smed paa Møddingen, da deres Øjne aabnedes for, at den politiske Magt ikke er nogen varig Garanti for Arbejderklassens Frigørelse; men blot betyder Ombytning af Herrer. Som man altsaa siden skal nedkæmpe fra Taburetterne.

Vi har erfaret, at Bolschevikernes Svar paa dette er en ildelugtende Bombe: „Kontrarevolutionærer"

De Punkter og Retningslinjer som 3. Internationale har sat paa Dagsordenen og som skal realiseres er saare interessante, hvilket jo ikke er det samme som intelligente. For at Tilslutning kan ske skal bl. a. følgende Betingelser opfyldes:

- Dannelsen af et kommunistisk Parti,
- Deltagelse i den parlamentariske „Aktion",
- Knæsættelse af en stærk centralistisk Organisationsform.

Hovedledelsen i Moskva er absolut eneraadig mellem Kongresserne, og ethvert Lands Organisation maa være dennes Ordrer efterrettelige. Landets Partistyrelse udrustes ligeledes med den vidstgaaende Magt, eller for at tale Programmets Sprog: „I den nuværende Tidsperiode med skærpet Borgerkrig, vil det kommunistiske Parti kun være i Stand til at gøre sin Pligt, naar det er bygget op paa den mestmulige centralistiske Maade, naar der hersker jernhaard Disciplin i det, og naar dets Particentrum, baaret af Partimedlemmernes Tillid, er udstyret med Magt, Autoritet og den vidstgaaende Myndighed."

Er der nogen, der efter dette tror, at det kommunistiske Parti kan „gøre sin Pligt"?

Ikke blot har disse Optagelsesbestemmelser stillet Syndikalister og Bolscheviker kontra hinanden i Frankrig, men søger vi over til

Tyskland, finder vi, hvad naturlig er, at ogsaa „Der Syndikalist" tager Tyren ved Hornene. I Sverige, Norge og Danmark er Kontrastillingen mellem Syndikalister og Bolscheviker blevet pisket op — og 3. Internationales Beslutninger udsættes for en voldsom Kritik.

Den gensidige Mistænksomhed kan altsaa ikke hæves af de Beslutninger som er vedtagne, Tolerance og Samarbejde har mindre Forudsætninger nu end tidligere. Bolschevikerne har kastet Stridshandsken mod Syndikalister og Anarkister, og Spørgsmaalet er, hvorvidt man derved ikke selv i Realiteten vil blive — Kontrarevolutionær, hvorvidt man ikke gennem denne Udsæd skaber en Forvildelse blandt Arbejderne, som i sidste Haand gaar ud over den russiske Revolution og Forsvaret for dennes hidtidige Fremskridt.

Ungsocialist.

Dersom du vil lære den kommunistiske Anarkisme at kende og derigennem dens Kritik af de nuværende Samfundsforhold, kan du lettest gøre det ved at læse „DEN RØDE KRIG".

Husk, at det ikke er nok, at du selv køber „DEN RØDE KRIG", du maa ogsaa faa andre til at købe den.

Ungsocialistisk Forbund.

Nørrebro Afdeling.

Møder i Oktober Maaned:

Torsdag d. 7., Kl. 8 Aft.

Knud Korst taler om: **Kommunismen i Landbruget.**

Torsdag d. 14., Kl. 8:

Ordinær Generalforsamling. Dagsordenen bekendtgøres paa Generalforsamlingen.

Torsdag d. 21., Kl. 8:

Niels Johnsen taler om: **Revolutionær Samling.**

Torsdag d. 28., Kl. 8.

J. Storgaard taler om: **Økonomisk Klassekamp.**

Efter Foredragene fri Diskussion!

Alle Møderne afholdes paa **Læsestuen,** Vesselsgade 7, St.

Til Diskussionsmøderne indbydes alle!

U.S.F. Aarhus Afdeling.

Møder afholdes hver Torsdag Kl. 8 Aften i **Hotel Phønix Vestergade.**

Unge Arbejder — kvindlige og mandlige Kammerater — indmeld jer i Ungsocialistisk Forening. Indmeldelse kan ske hos **Aksel Mikkelsen,** Sølystgade 43, 1 Sal. Pjecer og „Den røde Krig" faas hos vor Ekspeditør **Niels Skovsen, Anholdtsgade 13 St. Mary Sørensen, Annegade 15²**.

DAGBLADET

SOLIDARITET

Organ for den syndikalistiske Arbejderbevægelse i Danmark.

Arbejder

læs og støt dit Organ

En Pjece for alle Arbejdere

er

I. I. Ipsens:

Valgdags-Svindelen.

Valgret under Staten.

Arbejde under Kapitalen.

Det er en Situationspjece som maa spredes overalt hvor Arbejdere færdes!

Pris **30** Øre.

Forhandlere erholder 20% Rabat.

Den nyudkomne Pjece af

I. I. Ipsen:

Anarkisten Hans Jæger.

Pris 75 Øre.

Kan bestilles gennem vort Forlag

Skriv i Dag til

Ungsoc. Forbunds Forlag, Vesselsg. 7, St. Kbhvn.

Enhver som vil følge den revolutionære Presse i Skandinavien bør besøge

Ungsocialistisk Forenings Læsestue

Vesselsgade 7 St.

Aaben hver Aften fra Kl. 7—11

Er du Modstander af Militarismen, kan du agitere for din Mening ved at sprede „DEN RØDE KRIG".

Ansvarlig overfor Presseloven:
Carl Willumsen.

Nationaltrykkeriet, København.